

Szeretnék egy újabb történetet elmesélni nektek Isten kegyelméről és mérhetetlen szeretetéről. Pár évvel ezelőtt bennem is megfogalmazódott az érzés, hogy szeretnék anya lenni. Előtte nem is foglalkoztam ezzel a témával, de egyszer csak belém hasított az érzés, hogy most itt az idő és készen állok az anyaságra.

Most már tudom, hogy akkor tévedtem. Az igaz, hogy nagyon szerettem volna kisbabát, de valószínűleg még nem voltam rá felkészülve. Ugyanis a baba csak nem akart megfoganni. És csak teltek a hónapok. Én egyre feszültebb és ingerültebb lettem. Nem értettem, hogy mi a gátja, hiszen nagyon vágytam a babára.

Irigykedve néztem más anyukákra, akik a gyermekeikkel sétáltak és sajnos irigykedve néztem a saját testvéremre is, akinek akkor már két gyermeke is volt. Ezeket utólag már megbántam, mert nem az irigység volt az, ami előrébb segített. Már akkor jártam tanítómhoz – aki az Élet és halál könyvének a szerzője – és nála többször is rákérdeztem, hogy nekem miért nem lehet még babám. Mindig azzal nyugtatott, hogy ne aggódjak, és ne ragaszkodjam, majd lesz, amikor lennie kell. Akkor csak az eszemmel értettem, amit mondott, ma már értem a szívemmel is.

Nagyon sokat gondolkodtam akkor ezeken a dolgokon, meditáltam, és rájöttem, hogy ennek csakis én vagyok a gátja. Visszaemlékeztem és korábban tettem egy olyan fogadalmat, hogy mielőtt kisbabám lesz, szeretnék valamelyest megtisztulni lelkileg. Úgy éreztem akkor, hogy már-már kezdek beletörődni ebbe a helyzetbe, kezdem elfogadni, de mégsem volt ez őszinte elfogadás, mert ahogy telt az idő és még mindig nem fogant meg a babám, ismét szomorúságot éreztem. Végső elkeseredésemben Istenhez fordultam. Éreztem, tudtam, hogy nem vagyok beteg, tudtam nincsen semmilyen fizikai betegségem, ami akadályozná a babát. Nagyon sokat imádkoztam és kértem Istent, hogy adja meg nekem is a babát.

Egyik közös összejövetelünkkor vettem a bátorságot és újra kértem a tanítómat, hogy segítsen, mert nagyon szeretném a kisbabát és tudom, hogy ő képes arra, hogy feloldja bennem azt a tudati gátat, ami akadályozza a baba megfoganását. Egyszerűen hittem benne, és abban hogy általa megtörténhet ez a csoda. És akkor ő megkegyelmezett. Megkért, hogy álljak vele szembe és megkérdezte tőlem, hogy hiszek e benne, hogy ezt meg tudja tenni? Azt válaszoltam, hogy igen, hiszek benne! Ekkor annyit mondott nekem, hogy legyen a hitem szerint. Annyira megörültem, hogy elkezdtem sírni, mert már akkor tudtam, hogy most valami

csodálatos dolog fog történni. Behunytam a szemem és kértem Istent, hogy segítsen és könyörögtem, hallgassa meg a kérésemet. Most is beleborzongok, ahogy visszaemlékezem.

Olyan feltétel nélküli hitem volt abban a pillanatban Istenben és a tanítómban, hogy megtörtént az, amire már oly rég vártam, megtörtént az élet csodája. Tanítóm azt mondta, hogy „megnyitom a méhedet, és befogadóvá teszlek". Nem tudom leírni azt az érzést, amit akkor éreztem. Éreztem, mintha egy nagy kő, egy nagy teher esett volna le rólam. Nemcsak lelkileg volt felemelő érezni Isten szeretetét, hanem fizikailag is éreztem, hogy valami változott a testemben. Éreztem, hogy tényleg befogadóvá váltam.

Nem kellett sokat várnom, férjemmel már a befogadóvá tételemet követő legelső együttlétünkkor megtörtént a várva várt csoda és megfogant a kisbabám. Abban a hónapban csak egyszer voltam együtt a férjemmel és akkor sem peteéréskor. Isten egy éve újabb kisbabával ajándékozott meg, így már kétszeres anyuka lehetek. Isten teljesítette a vágyamat.

Szeretném, ha ez az újabb bizonyságtétel Isten szeretetéről hitet és reményt adna mindazoknak az embereknek, akik már végképp lemondtak a babáról. Aki segítségül hívja az Úr nevét, aki teljes hitét odaadja Istennek, aki őszintén kér, annak meghallgattatik a kérése. Adjon ez erőt és hitet mindannyiunknak!